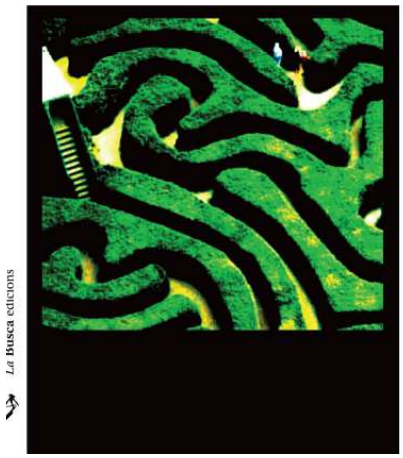
LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

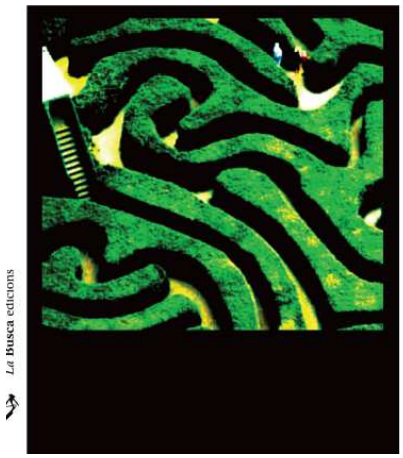
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

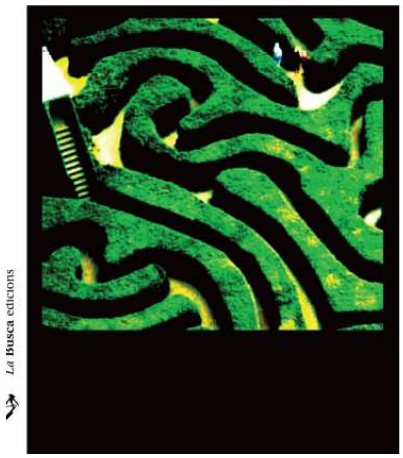
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

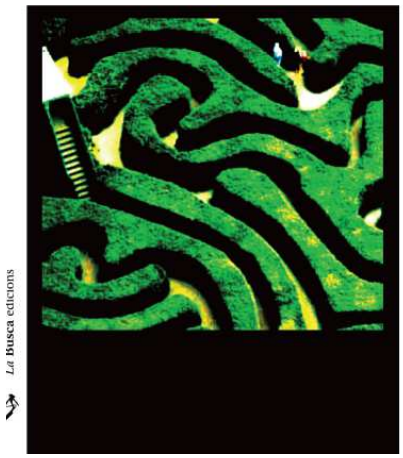
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

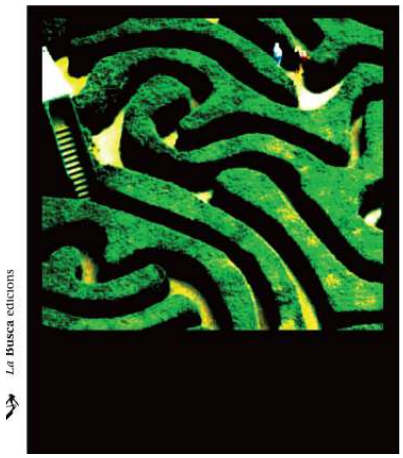
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

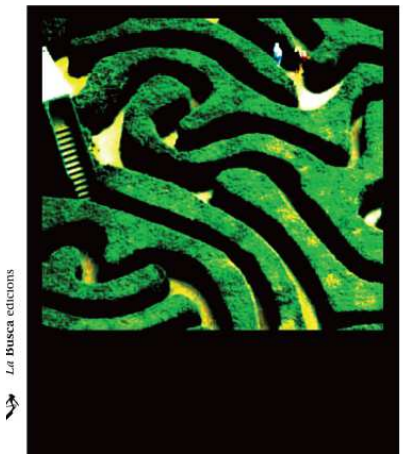
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

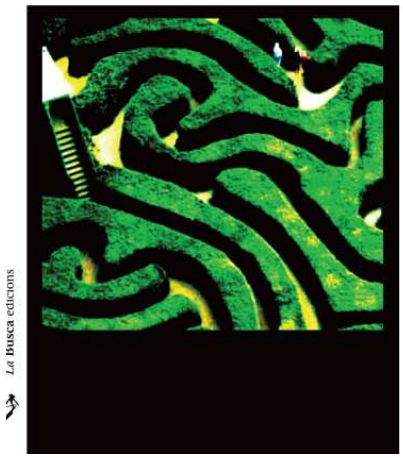
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

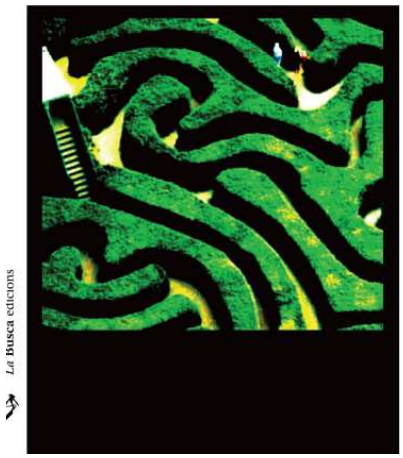
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

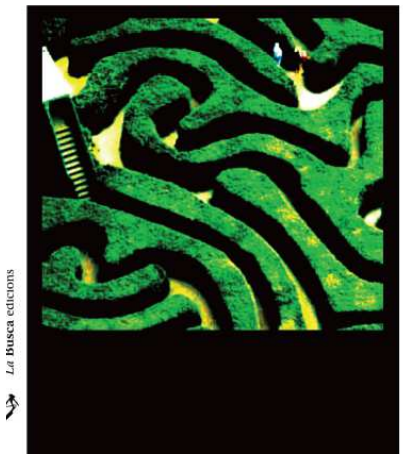
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

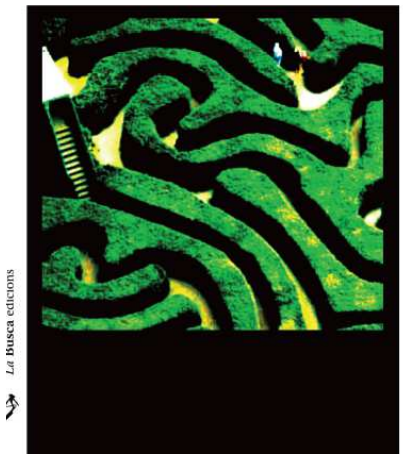
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

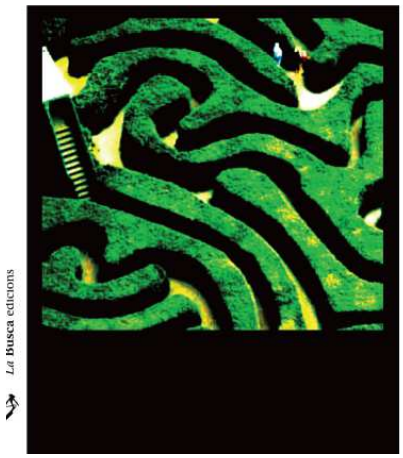
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

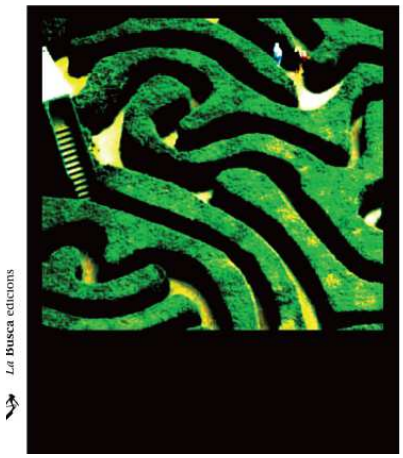
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

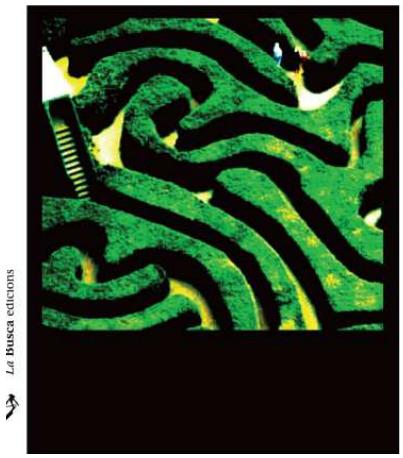
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

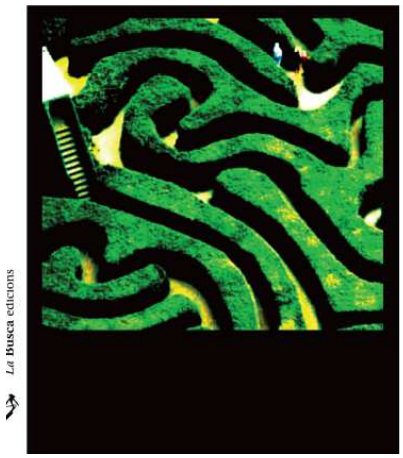
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

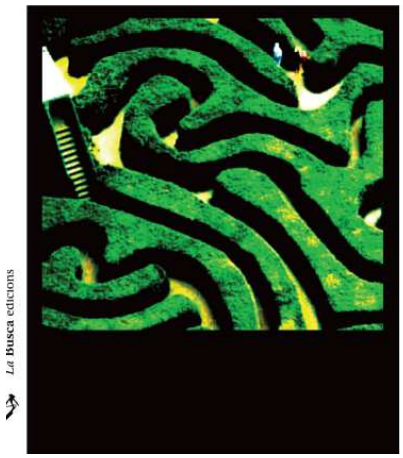
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

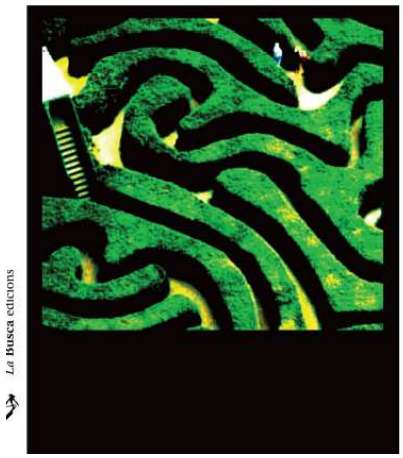
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

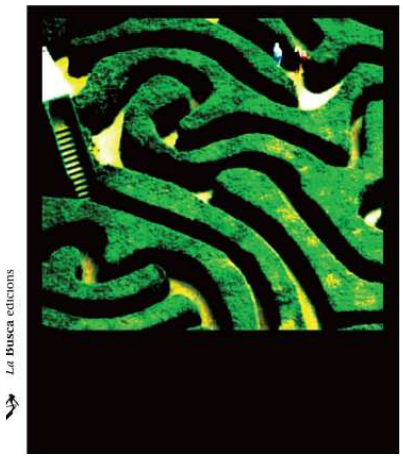
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

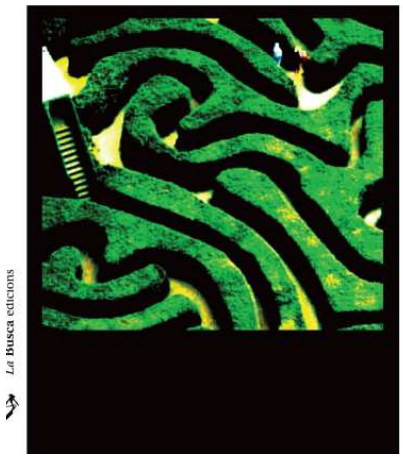
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

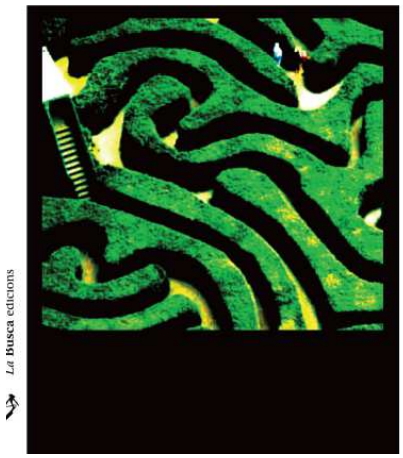
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

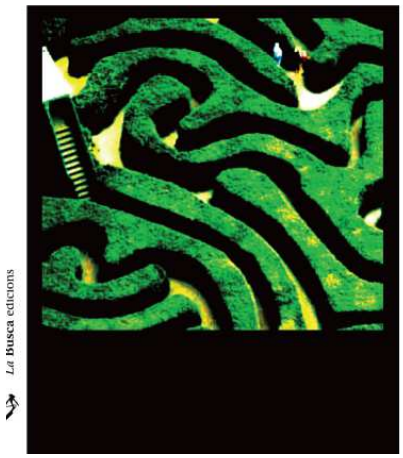
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

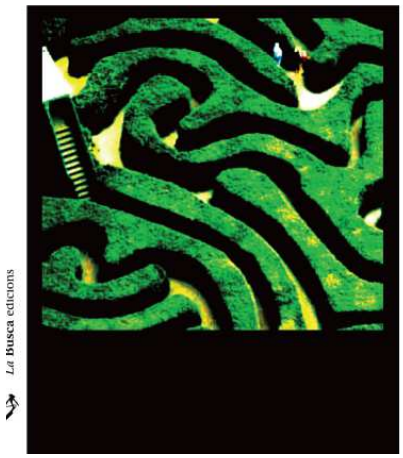
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

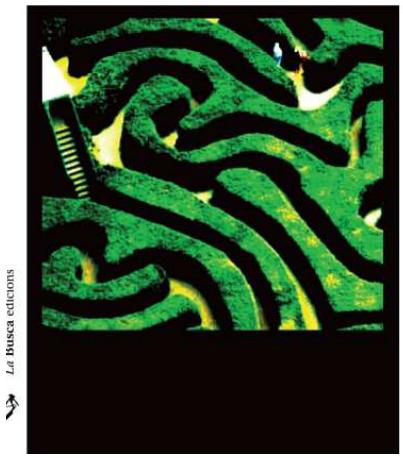
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

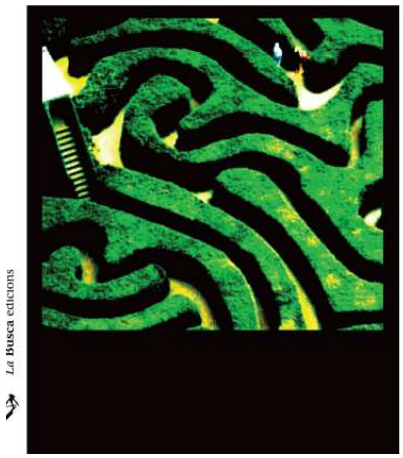
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

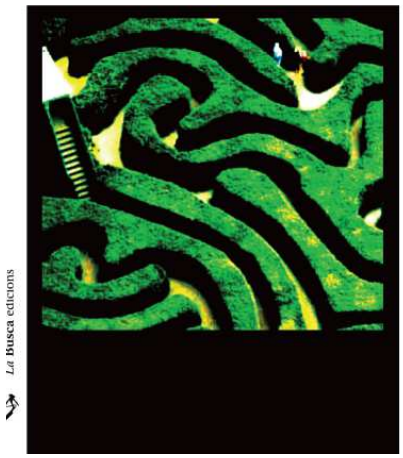
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

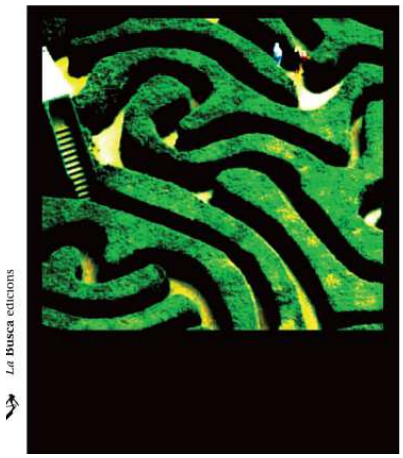
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

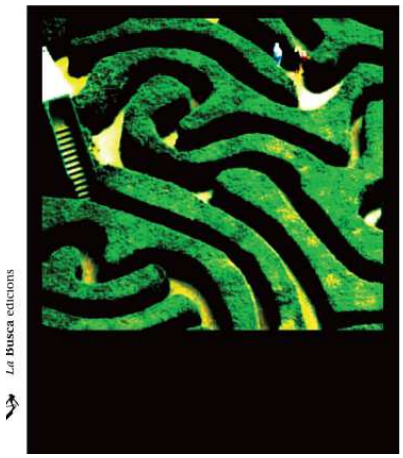
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

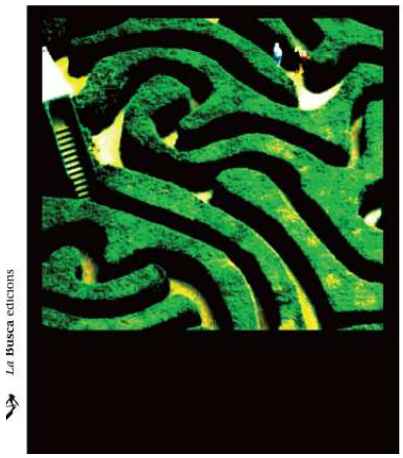
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

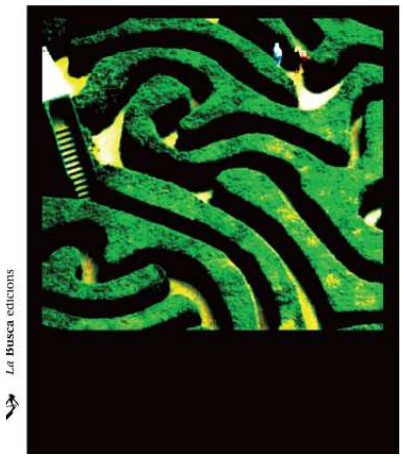
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

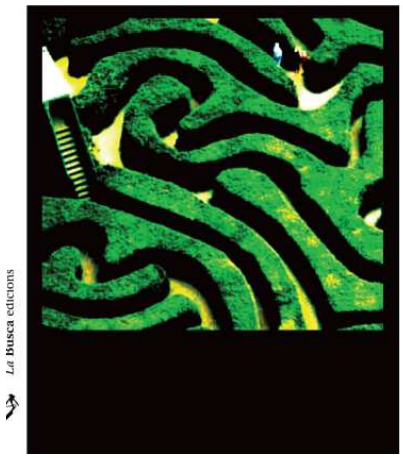
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

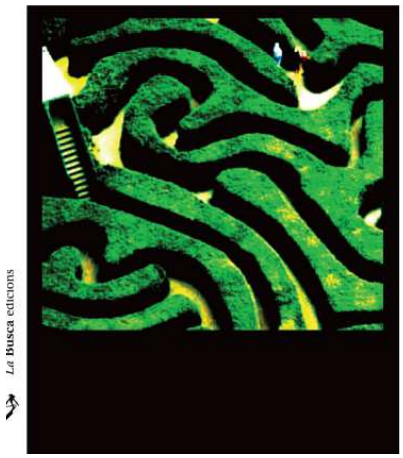
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

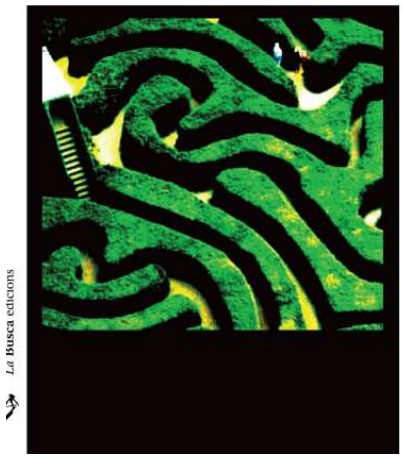
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

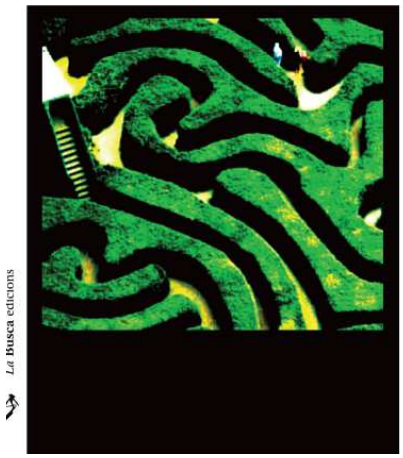
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

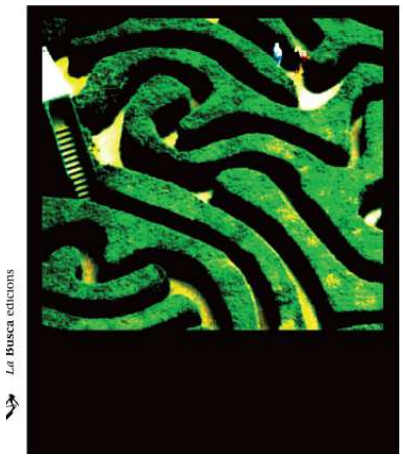
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

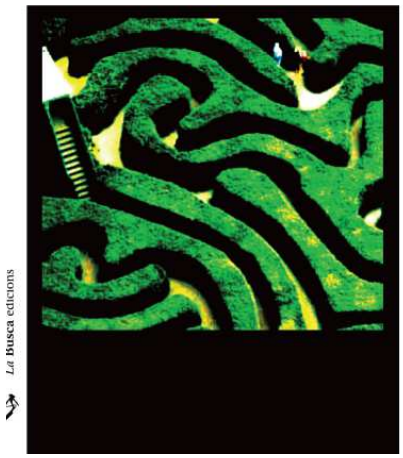
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

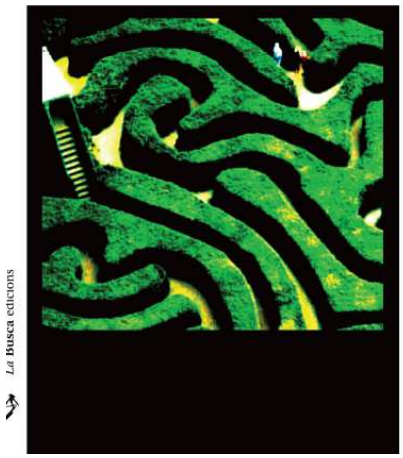
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

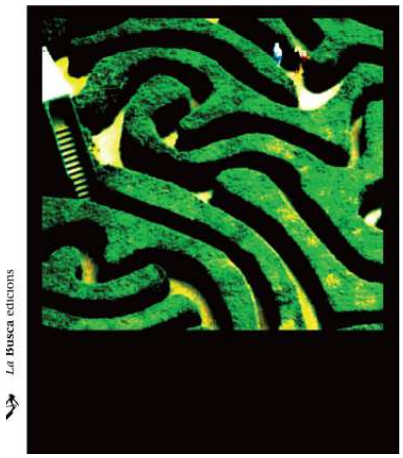
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

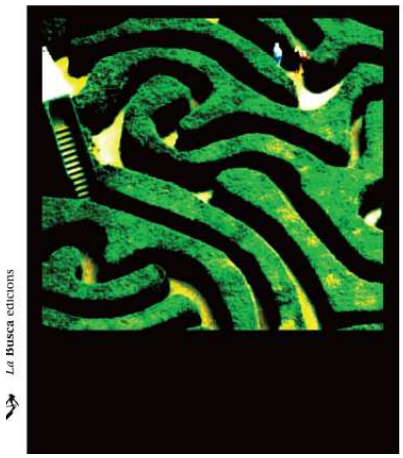
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

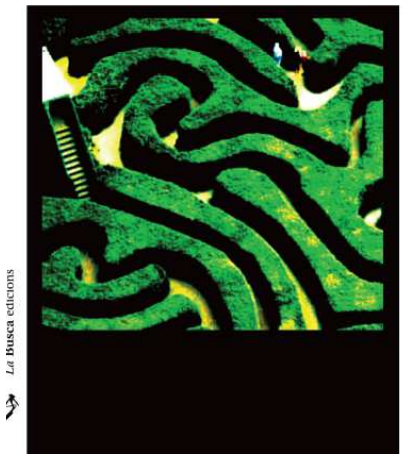
*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter

LABERINTS

Vicenç Ambrós i Besa

Ajuntament de Prats de Lluçanès

La **Busca** edicions **Cal Siller**

Us conviden a la presentació de

LABERINTS

de Vicenç Ambrós i Besa

L'acte, que anirà a càrrec d'Arnau Cirera i Domènech i comptarà amb les intervencions de l'alcalde i de la regidora de Cultura i Educació, tindrà lloc el **4 de setembre de 2015** –divendres–, a dos quarts de nou del vespre, a **Cal Bach.**

*

***Laberints** és un recull de narracions –**històries, cartes i discursos**– sobre misteris, trencaclosques, anècdotes o reflexions irròniques escrites entre 1999 i 2014.*

[...] no he revelat ni revelaré a ningú l'origen d'un misteri que persisteix. L'he escrit només per meditar sobre l'existència, un camí que ve de l'aire, que s'ha de viure i que desemboca en un oceà de records.

Paraules eternes

*

I m'acomiado amb l'estrofa final d'un poema titulat *Retorn a la pàtria*, escrit ara fa molts anys per un capellà, mossèn Isidre Castells. És punyent, incisiu i expressa un desig que jo també vull. Voldria, fins i tot, que fos el meu epitafi, perquè me'n tornaré a la terra del pare, on tant ell com la mare hi descansen en pau, per fer-los i fer-me companyia mentre pols quedi d'aquest minse cos.

"I així quan devingui la mort no llunyana,
perquè ja mos dies s'escolen lleugers,
la fe de mos pares vull dur-la guardada
a dintre la tomba i arran dels xiprers."

L'enigma d'Almirna

*

Les penombres formaven un tapís de clarobscurs només profanat pels corrents d'aire que destil·laven una brillantor humida i gèlida, vernís dels rajols fets a mà d'aquell mas abandonat. A l'interior no hi havia res d'especial apart d'un immens i atrotinat rellotge de pèndol, apuntalat a la paret mestra d'un extrem de la vasta sala. Les busques havien aturat el temps a tres quarts i cinc de nou. ¿Era, potser, la pista que hi havia de trobar?

Hora morta

*

Vull acomiadar-me, si m'ho permeteu, amb un desig: espero que tingueu la sensatesa, filles i fills, nebodes i nebots, de contribuir amb l'herència a fer d'aquest món un indret millor, una mica més just, amigable i sa. I no s'hi val a dir que la vostra aportació resultaria insignificant o bé que no sabeu com diantre posar-vos-hi. Ben mirat, només us calen tres unces de bona voluntat, un pessic d'intel·ligència, unes quantes dècimes d'imaginació i tot ben adobat amb la dosi justa –o per anar bé una mica més– de bon humor.

El vestit jaqueta de Julieta Valls

Tractant-se d'un personatge prudent i metòdic, era d'esperar que fes protocol·litzar la distribució de l'herència. No ens va sorprendre, doncs, saber que havia passat per la notaria, però ens va desconcertar una circumstància imprevista: el testament era tancat.

La recompensa

*

La història de la meva vida és un curiós combinat entre l'escalada permanent als cims abruptes de la posició social i la renúncia constant al reconeixement públic dels mèrits propis. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria, però permeteu-me que us en resumeixi la causa amb un parell de constatacions: descendeixo d'una coneguda casa pairal i sóc una dona de vuitanta-un anys.

La clau de l'èxit

*

Somreia en veure el rostre extasiat dels infants que s'agombolaven al seu voltant per escoltar-lo. L'admiraven embadalits, amb els ulls enjogassats i la boca entreoberta. Després, en acabar l'audició, quan el silenci embolcallava l'aire, s'enriolaven cofois i aplaudien de cor, brandant les manetes molsudes amb entusiasme, com si es tractés d'un acte reflex.

Un breu parlament

*

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç.

Retorn

*

Recordo com si fos ahir el dia que la senyora Antònia va arribar a la Residència. Era un simpàtic belluguet de seixanta-quatre anys –o setanta-cinc segons el seu carnet d'identitat–, d'estatura més aviat reduïda i amb un posat enèrgic, murri, contumaç i coratjós.

Discurs d'agraïment a ritme de bolero

*

–¿Ets enamoradís i somiatruites, seductor de la vella escola, t'agrada fer-te l'interessant o ets un enze com tots els altres?
–Depèn de qui siguin els altres.
–M'ho havia d'haver imaginat: graciós de mena.

Festeig efímer

*

Per damunt del meu cadàver! M'hi nego en rodó, en quadrat i de llarg. Fins aquí la meva paciència. On s'és vist, això? D'acord amb què tothom em doni lliçons de vestuari, accepto que els sogres envaeixin el xalet durant els caps de setmana i no protestaré per treure el sac de puces a passejar, però això no ho penso consentir. És una provocació sense precedents, una presa de pèl insultant i una vexació que hauria d'estar tipificada com a delicte de lesa humanitat a tots els països mínimament civilitzats d'arreu del món. N'estic ben fart!

Temps... lliure?

*

Aleshores va decidir legalitzar l'empresa, Obsequis d'Economia Dessubmergida, SL, i cal reconèixer que el negoci li ha rutllat força bé. Fins i tot es va relacionar amb un sabonaire arruïnat a qui va encarregar una nova línia de producció, la que més fama i prestigi li ha proporcionat: repel·lents naturals i absorbidors de males olors. I és que per plantar cara als insectes no hi ha res com una barra lliure de mel perfumada i, contra la pol·lució, ompliu-vos els narius d'essència de trementina.

Qüestió de caràcter